

ΙΩΑΝΝΑ ΚΟΥΤΡΟΛΟΥ

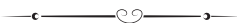
ΠΑΝΔΩΡΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερη**

ΤΟ ΔΩΡΟ

Λένε ότι η συνείδηση είναι η φωνή του Θεού. Υπάρχει, άραγε, κάποιος που δεν άκουσε ποτέ του αυτή τη σιγανή φωνή, βαθιά μες στην ψυχή του;

«Γιωργή... Άνοιξέ το... άνοιξέ το! Άνοιξέ το επιτέλους!»

«Σωπάστε».

«Δεν θες να μάθεις τι είναι; Τι πρέπει να περιμένεις;»

«Σωπάστε, σας είπα!»

«Δεν θα το καταλάβει κανείς!»

«Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που δέχτηκα αυτό το δώρο. Υποσχέθηκα στον παππού μου ότι θα περιμένω, αλλά πέρασαν δεκαπέντε μέρες».

«Τόλμησε το! Η ζωή θέλει τόλμη. Τι περιμένεις πια;»

«Κι οι συνέπειες;»

«Άνοιξέ το, τώρα! Ποιες συνέπειες...»

«Γιωργή, παιδί μου...»

«Παππού;»

«Δεν θέλεις να μείνεις δούλος των ενστίκτων σου, έτσι δεν είναι; Μην το κάνεις...»

«Παππού, εσύ είσαι ή...»

Μπαπ! Ένας ορμητικός αέρας διέσχισε βίαια τον διάδρομο του σπιτιού κι έκλεισε με δύναμη το μισάνοιχτο παράθυρο του δωματίου. Ο Γιωργής, ο πρωτότοκος, άνοιξε αμέσως τα μάτια του.

«Αχ, Θεέ μου» αναστέναξε. «Είμαι πάλι εδώ!»

Τι εργασία λεπτοφυής η συνείδηση. Κώδων κινδύνου!

Όσες φορές πλησιάσω να αγγίξω το δώρο και να περιφρονήσω τα λόγια εκείνου που χαμηλώνει τα γυαλιά στην άκρη της μύτης του, σαν του ομολογώ με το βλέμμα μου ότι δεν άνοιξα το δώρο, ξυπνάω απότομα από τον λήθαργο ενός ποθητού ονείρου. Εκείνος, ο παππούς μου, ο Λάμπρος, που είχε πάντα ένα ανακριτικό ύφος και σαν σε κοίταζε ένιωθες ότι θα ανακαλύψει την πιο βαθιά, παράνομη σκέψη σου. Κι εγώ, ως ανήσυχος έφηβος, απέφευγα να τον κοιτάζω ευθύς στα μάτια. Όμως, όταν στεκόμουν μπροστά του, ένιωθα ότι με «διάβαζε». Ξεκινούσε αρχικά μια φιλή κουβεντούλα και ταυτόχρονα με επεξεργαζόταν από πάνω μέχρι κάτω. Παρατηρούσε την κάθε μου κίνηση. Το αμήχανο άγγιγμα των μαλλιών μου, τη στάση του κορμιού μου, τα χέρια μου που ιδρώναν... Δεν χρειαζόταν πάνω

από δεκαπέντε δευτερόλεπτα για να αποκομίσει μια γενική εικόνα της εκάστοτε κατάστασής μου. Έπειτα εμβάθυνε τη συζήτηση για να δει τις αντοχές μου. Κι όσο εκείνος πρόσεχε την κάθε λεπτομέρεια, εγώ συνέχιζα να του χαμογελάω αμήχανα. Ήξερα ότι όλη αυτή η ανακριτική διάθεση πήγαζε από το έντονο ενδιαφέρον του και το αίσθημα προστασίας που ένιωθε απέναντί μου και –άθελά του– με έπνιγε με τις βουβές ερωτήσεις.

Ενίοτε έφερνα στο μυαλό μου όλα όσα είχαμε περάσει μαζί και κάπως αιτιολογούσα τη στάση του. Ίσως οι δύσκολες συνθήκες μάς έφεραν πιο κοντά. Όταν οι γονείς μου χώρισαν, ο Λάμπρος εγκατέλειψε το νησί κι ήρθε στην πρωτεύουσα. Ενοικίασε ένα διαμέρισμα δίπλα στο σπίτι μας κι ανέλαβε αρκετούς ρόλους: από οικιακούς –μαγείρεμα, καθαριότητα σπιτιού– μέχρι συμβουλευτικούς –ψυχολογική υποστήριξη– κ.ά. Πάσχιζε να μη μου λείψει τίποτα, αλλά και να μην απογοητευτώ από τη στάση της μητέρας μου. Δεν είναι κι εύκολο πράγμα να χωνέψεις την εγκατάλειψη. Εκείνη, μια μέρα μάζεψε μερικά, ελάχιστα δηλαδή, ρούχα κι έφυγε. Θυμάμαι ακόμα εκείνο τον θόρυβο από το κλείσιμο της πόρτας. Ένας αλλιώτικος θόρυβος που στοιχειώνει χρόνια τα όνειρά μου. Αποφασιστικός, γρήγορος, έντονος, απότομος.

Δεν κοίταξε ποτέ πίσω. Απλώς έφυγε. Ρώτησα τον πατέρα μου τι είχε προκύψει, αλλά ποτέ δεν πήρα μια σαφή απάντηση. Μου έλεγε ότι

είναι κάτι προσωρινό, κάτι για λίγο... Όμως το προσωρινό διήρκησε οχτώ χρόνια. Κι ακόμα δεν έχω καταλάβει γιατί δεν βλέπω τη μητέρα μου. Γνωρίζω ότι εκείνη τηλεφωνεί συνεχώς και μαθαίνει νέα μου. Δεν ήταν λίγες οι φορές που έβλεπα τη φιγούρα της να με αναζητά στα διαλείμματα πίσω από τα κάγκελα του σχολείου. Κι όταν έστρεφα το βλέμμα μου προς εκείνη, γυρνούσε το κεφάλι της και έφευγε. Γιατί τόση μυστικοπάθεια; Πρέπει να είχε συμβεί κάτι οδυνηρό για να μην μπορώ να έχω κάποια στοιχειώδη επαφή με τη μητέρα μου... Και γύρω μου επικρατούσε σιγή ιχθύος. Αφού έκλαψα, νευρίασα, θύμωσα, πείσμωσα, αναζήτησα, ρώτησα, εξαντλήθηκα ματαίως, τελικώς προσαρμόστηκα με τα δεδομένα. Ίσως ήταν φυσικό κι επόμενο να προσκολληθώ τόσο στον παππού μου εγώ, όσο κι εκείνος σ' εμένα. Κάθε φορά, λοιπόν, όταν με συναντά, αφού πρώτα το στοχαστικό του βλέμμα βυθιστεί ερευνητικά στα μάτια μου, σκύβει και μου λέει χαμηλόφωνα:

«Εσύ μικρέ, κάτι θέλεις να μου πεις...»

Και ναι, τις περισσότερες φορές κάτι θέλω να του πω ή καλύτερα, να του εκμυστηρευτώ.

Και σήμερα απολαμβάνω την παρέα του στην εκλεπτυσμένη Κυκλαδίτισσα, τη Σίφνο. Εγκαταστήσαμε στα πάτρια εδάφη του πατέρα μου και μένουμε στο πατρικό του. Ο Λάμπρος μεταφέρθηκε στον πρώτο όροφο του πετρόχτιστου διώροφου κι εμείς μένουμε πια στον δεύτερο όροφο. Βέβαια, το

οροφοδιαμέρισμα του παππού αξιοποιείται πλέον σαν ξενώνας, αφού τις περισσότερες ώρες της ημέρας ο ίδιος τις περνάει στο δώμα: ένα μικρό δωματιάκι πενήντα τετραγωνικών μέτρων, στην ταράτσα. Όταν ζούσε η γιαγιά, εκεί βρισκόταν το πλυσταριό. Τώρα μεταμορφώθηκε από τον παππού σ' έναν χώρο όπου μπορεί να χαλαρώνει και να ξεκουράζεται διαβάζοντας, μαγειρεύοντας...

Γι' αυτό και αυτός ο ιδιόμορφος ενιαίος χώρος είναι γεμάτος με βιβλία, μικροαντικείμενα από διάφορα ταξίδια, περιοδικά, εφημερίδες, πίνακες ζωγραφικής, ένα πικάπ που παίζει ασταμάτητα δίσκους του Έλβις και μια ξύλινη κουζίνα ακριβώς στη μέση του δωματίου. Εκεί βρίσκεται και ο ξύλινος πάγκος, όπου μας σερβίρει τις ζεστές δημιουργίες. Τριγύρω υπάρχουν μεγάλα, λευκά, ξύλινα παράθυρα! Ένα απ' αυτά έχει περίοπτη θέση, διότι βρίσκεται απέναντι από την παραλία Καμάρες. Ο Λάμπρος το αποκαλεί «βιτρίνα» και δεν έχει άδικο. Από κείνο το σημείο μπορείς να αγναντέψεις πανοραμικά το απέραντο γαλάζιο, από τη θάλασσα μέχρι τον βαθύ ορίζοντα.

Σαν αλλάζουν οι ώρες, το δωμάτιο πλημμυρίζει με φώτα από τα διάφορα χρώματα που ξεχειλίζουν από τον ουρανό. Άλλοτε ξεπροβάλει το πιο ζεστό κίτρινο φως της αυγής κι άλλοτε το πορφυρό βυζαντινό κόκκινο του δειλινού. Όταν έχει νηνεμία, η βιτρίνα φαντάζει σαν αναγεννησιακός πίνακας ζωγραφικής. Ένας πίνακας που σε ταξιδεύει μέσα στις

εναλλαγές και τον χρόνο. Από κείνο το παράθυρο ο Λάμπρος μοιράζεται νοερά τις βαθύτερες σκέψεις του με τον Δημιουργό.

Τους κρούς μήνες του χειμώνα ανάβει την ξυλόσομπα και το δωματιάκι των πενήντα τετραγωνικών μέτρων γίνεται ένας μικρός παράδεισος! Στο πάτωμα έχει μια ολόλευκη φλοκάτη που, καθώς την ακουμπάς με τα δάχτυλα των ποδιών σου, χιλιάδες πλέξεις του ολόμαλλου χαλιού αγκαλιάζουν ολόκληρο το πέλμα. Βέβαια, είχε και κάποιους κανόνες ο παππούς που έπρεπε να τηρήσεις αν ήθελες να παρευρίσκεσαι στον χώρο του. Ένας από αυτούς ήταν ν' αφήσεις τα παπούτσια σου στην είσοδο της πόρτας και να εισέλθεις ξυπόλυτος. Κάποιες κυρίες, οι θείες μου δηλαδή, δεν ήθελαν να βγάλουν τις γόβες τους. Αλλά ο παππούς δεν έδειχνε καμία ανοχή. Ο κανόνας ίσχυε για όλους. Και όταν εκείνες αντιδρούσαν γιατί ήθελαν να μοστράρουν το άουτφίτ, εκείνος συνήθιζε να λέει: «Μα, αγαπητές μου πώς αλλιώς θα αισθάνεστε το απαλό άγγιγμα του χαλιού;».

Αφού συνταξιοδοτήθηκε, αποφάσισε να ασχοληθεί σοβαρά με τη μεγάλη του αγάπη, τη μαγειρική. Έτσι περνούσε αρκετές ώρες στην ξύλινη κουζίνα, ανακατεύοντας υλικά και σκέψη. Τον ένιωθα, ήθελε πλέον να ηρεμήσει, αφιερώνοντας χρόνο στο χόμπι του. Ίσως πλέον ήθελε περισσότερο χρόνο για τον εαυτό του. Δούλεψε είκοσι χρόνια ως δημοσιογράφος για την τοπική εφημερίδα του νησιού. Ανήσυ-

χος, ονειροπόλος, ευφυής αλλά πάνω από όλα ανθρωπιστής. Και όχι μόνο.

Να δεις με τι αγάπη φροντίζει τα αδέσποτα του νησιού! Κάθε μέρα, σχεδόν δύο φορές την ημέρα, παίρνει ένα σακίδιο με τροφές και νερό, ανεβαίνει στο ποδήλατο και φτάνει μέχρι την άλλη άκρη του νησιού. Στόχος του, να φροντίσει κατά τη διαδρομή τα αδέσποτα της περιοχής. Κι έχει συμπαρασύρει κι άλλους ομοϊδεάτες.

Πώς αλλάζει όμως ο άνθρωπος! Από τις περιγραφές του πατέρα μου γνωρίζω ότι όσο ήταν νέος, είχε μια ένταση, μια νευρικήτητα, μια ανυπομονησία για τα πάντα. Κι ένα αστείρευτο πάθος για τη δημοσιογραφία που έμοιαζε σαν φλόγα που έκαιγε συνεχώς τα σωθικά του. Αναζητούσε, έψαχνε, ερευνούσε, μελετούσε, επικοινωνούσε, ταξίδευε. Ακούραστος, ανήσυχος, αγέρωχος.

Και σήμερα, αυτός ο δαιμόνιος δημοσιογράφος γαλήνεψε, ημέρευσε ή καλύτερα, ολοκληρώθηκε κατά κάποιο τρόπο. Κι αυτή η πληρότητα βρήκε τρόπο έκφρασης. Ασχολήθηκε με τον κρυφό του πόθο, τη μαγειρική. Η μαγειρική, άλλοτε κάλυπτε την πιο έντονη επιθυμία του για δημιουργία κι άλλοτε ξόρκιζε το κακό που του είχε συμβεί. Μάλλον βρήκε διέξοδο από τη θλίψη και τη στενοχώρια που φυλούσε στα σωθικά του για την απώλεια της γιαγιάς μου.

Θυμάμαι να καθόμαστε περιμετρικά στον πάγκο μαγειρικής και να έχει απλώσει όλα τα υλικά

που χρειαζόταν –ντομάτες, πιπεριές, κρεμμύδια, καρότα, πατάτες κ.ά.–, αλλά κι όλα τα κατσαρολικά. Παραδίπλα, είχε ανοιχτό το βιβλίο του Τσελεμεντέ. Μέσα στο χάος που επικρατούσε, πήρα το βιβλίο στα χέρια μου και είπα στον παππού:

«Τσελεμεντές! Τι βίντατζ βρε παππού. Πού το ξέθαψες αυτό το βιβλίο;»

«Πού ξέθαψα αυτό το βιβλίο; Έναν χρόνο έχετε από τότε που αφήσατε την πρωτεύουσα κι εγκατασταθήκατε στην πατρίδα του πατέρα σου κι ακόμα παιδί μου δεν ενημερώθηκες για τον κύριο Τσελεμεντέ;»

«Κάτι έχω ακούσει. Ήταν ένας αρχιμάγειρας που έγραψε ένα βιβλίο μαγειρικής, σωστά;»

«Δεν ήταν απλώς ένας αρχιμάγειρας. Ήταν ο εκσυγχρονιστής της ελληνικής κουζίνας. Αλλά πέρα απ' αυτό, τούτο το βιβλίο μαγειρικής, ο γνωστός τσελεμεντές, ήταν αφορμή για να γνωρίσω τον μεγαλύτερο έρωτα της ζωής μου: τη γιαγιά σου. Τη γλυκιά μου Έλενα!

»Ήταν τότε, τον Αύγουστο του 1952, όταν κρατούσα στα χέρια μου αυτό το βιβλίο, που ήταν δώρο από έναν καλό μου φίλο, τον Τάσο, που του είχα εκμυστηρευτεί την αγάπη μου για τη μαγειρική. Μάλιστα, το θεώρησα τόσο ιδιαίτερο και προσωπικό δώρο, καθώς έφερε αφιέρωση με την υπογραφή του ίδιου του κυρίου Τσελεμεντέ. Κι όπως περπατούσα περιχαρής με το βιβλίο στο χέρι, το δυνατό σφύριγμα ενός πλοίου που σαλπάριζε, με διαπέρασε

σαν ρεύμα. Και μέχρι να κοιτάξω προς την πλώρη για να δω το καράβι, ένα λεωφορείο από τη χώρα ξεφόρτωσε πίσω μου τους τελευταίους επιβάτες. Ποιους τελευταίους, τους αργοπορημένους δηλαδή. Κι ένα τσούρμο επιβατών έτρεχε προς το μέρος μου. Τότε, μια ξανθομαλλούσα, πάνω στη φούρια της και στον πανικό της, έπεσε με φόρα πάνω μου! Σωριαστήκαμε κι οι δύο χάμω, ενώ το βιβλίο, το δώρο μου, πετάχτηκε λίγο παραπέρα και τσαλαπατήθηκε από τα ποδοπατήματα των επιβατών που έτρεχαν να προφτάσουν το πλοίο. Με χίλια ζόρια προσπάθησα να σηκωθώ, ενώ εκείνη μάζευε από γύρω της, από πάνω μου, τα ρούχα της που είχαν ξεχυθεί από τη μισάνοιχτη βαλίτσα της. Και το βιβλίο, αφού είχε φύγει όλο εκείνο το ρεύμα αγριάνθρωπων, παρέμεινε τσαλακωμένο, ξεσκισμένο στον δρόμο. Αμέσως το άρπαξα κι άρχισα να το ξεσκονίζω με μανία. Φυσούσα όσο μπορούσα για να φύγει η σκόνη. Εκείνη στεκόταν μπροστά μου, με τα χέρια πίσω από τις πλάτες και μ' ένα στενόχωρο βλέμμα προσπαθούσε να ξεστομίσει λέξεις... λέξεις που δεν της έβγαιναν.

“Ζητώ συγ... συγγνώμη, εγώ δεν... ό,τι και να πω”.

“Ε; Όχι, εσείς δεν φταίτε σε κάτι κυρία μου”.

“Δεσποινίς”.

“Συγχωρήστε με δεσποινίς, ήταν μια άτυχη στιγμή. Το θέμα είναι ότι μόλις έλαβα αυτό το δώρο, που είναι υψίστης σημασίας για μένα, και μέσα

σε κλάσματα δευτερολέπτου σχεδόν καταστράφηκε: οι σελίδες σκίστηκαν, το εξώφυλλο τσαλακώθηκε. Να, κοιτάξτε! Όπως μπορείτε να διακρίνετε, η πρώτη σελίδα καταστράφηκε ολοσχερώς. Ακόμα κι η χειρόγραφη αφιέρωση από τον κύριο Τσελεμεντέ χάθηκε για πάντα! Μ' αυτό το βιβλίο θα ξεκινούσα τα όνειρά μου. Αλλά οι πιο σημαντικές σελίδες με τις οδηγίες και τη θεωρία διαμελίστηκαν από τα ποδοπατήματα των ανθρώπων. Και τι κρατώ τώρα στα χέρια μου; Ένα άδειο βιβλίο! Ένα άδειο βιβλίο!”

»Η Έλενα στενοχωρήθηκε και παράλληλα θύμωσε μαζί μου. Θεώρησε υπερβολική τη συμπεριφορά μου, διότι δεν έφταιγε. Άθελά της έπεσε πάνω μου.

»Σηκώθηκε όρθια, τίνανε τη σκόνη από τα ρούχα της, σήκωσε τη βαλίτσα της, χτένισε τα μαλλιά της με τα δάχτυλά της και με πλησίασε.

“Σας ζήτησα συγγνώμη, αλλά γιατί ανησυχείτε τόσο πολύ για τα όνειρά σας; Μήπως δεν βρίσκονται στην καρδιά σας ή στο μυαλό σας όλα όσα ποθείτε; Αυτό εδώ το βιβλίο είναι όντως πλέον ένα κενό βιβλίο. Ό,τι ακριβώς χρειάζεστε: μια κενή αφετηρία!”

»Αυτά τα λόγια που ψιθυρίζω ακόμα και σήμερα, ήταν τα πιο όμορφα φωνήματα που ήχησαν ποτέ στην ψυχή μου.

»Ναι, την είχα ερωτευτεί. Ποιος νοιαζόταν για το τσαλακωμένο βιβλίο; Σαν με πλησίασε, είδα μια αγγελική μορφή να στέκεται μπροστά μου. Η

οπτασία της με σαγήνεψε. Τα ξανθά, πλούσια μαλλιά της, τα ροδαλά χείλη της, το όμορφο, μπορντό φόρεμά της. Όλα ήταν υπέροχα. Η ίδια ήταν υπέροχη! Μια νεαρή ζωγράφος, που μέχρι τότε έμενε στην Αθήνα με την οικογένειά της, επισκέφτηκε για πρώτη φορά το νησί μας για να απαθανάτισει στους πίνακές της, τη μαγεία αυτού του τόπου. Αλλά πού να 'ξερε ότι εκείνο το πλοίο το έχασε για κάποιο λόγο. Για να μείνει στο νησί μαζί μου. Από τότε δεν ασχολήθηκα ποτέ άλλοτε με τη μαγειρική. Τον πολύτιμο ελάχιστο χρόνο που απέμενε από την εφημερίδα, τον διέθετα μόνο σε κείνη. Μόνο για να θαυμάσω αυτό το υπέροχο πρόσωπό της και το απαλό, ντροπαλό χαμόγελό της. Και αργότερα τον διέθεσα στον γιο μας, τον Μιχάλη. Ο οποίος της μοιάζει και... Να, πάλι συγκινήθηκα παιδί μου. Μεγάλη υπόθεση ο έρωτας! Το πιο ισχυρό κίνητρο για ζωή. Το πιο ισχυρό επιχείρημα προς τον Θεό, πείθοντάς Τον ότι χρειαζόμαστε περισσότερο χρόνο σε τούτο τον κόσμο!»

«Και αυτό εδώ είναι το βιβλίο παππού;»

«Ναι, είναι το ίδιο βιβλίο. Το μάζεψα τότε και περιέσωσα όσες σελίδες μπορούσα, διότι κάποιες τις πήρε ο αέρας, και ιδού. Έρθε η στιγμή που αυτό το βιβλίο μου δίνει πνοή» μου είπε και τα λόγια του έμειναν για πάντα στο μυαλό μου.

Αυτός είναι ο Λάμπρος! Ένας άνθρωπος με αξίες και ήθος. Κι εγώ; Ένας ανυπόμονος έφηβος που πέταξα με την πρώτη ευκαιρία όλα όσα μου δίδασκε καθημερινά.

Και κείνο το βράδυ τα παραμέρισα όλα. Τα λόγια του, τις στιγμές μας... κι εκμεταλλεύτηκα το γεγονός ότι όλοι έλειπαν. Η πόρτα του ησυχαστηρίου ήταν μισάνοιχτη. Το παράθυρο ήταν κλειστό και η κουρτίνα τραβηγμένη. Κι ο παππούς... έλειπε.

«Τώρα ή ποτέ» είπα στον εαυτό μου.

Μόνο οι σκέψεις μου και κείνο το σουλατσάρισμα του αέρα πέρα-δώθε, από τη μια άκρη του κτιρίου στην άλλη, έδιναν έναν τόνο κάποιας εποικοδομητικής παρουσίας μες στα μεσάνυχτα της Αυγουστιάτικης νύχτας. Άνοιξα την πόρτα, εισήλθα στο δώμα και την έκλεισα μαλακά. Με αργές και προσεκτικές κινήσεις, πατώντας στις μύτες των δαχτύλων, πλησίασα το τραπέζι δίπλα στη βιτρίνα. Πήρα μια βαθιά ανάσα. Έτρεμα. Η στιγμή ήταν εντελώς αμήχανη. Το κουτί που είχε μέσα το δώρο μου, μόστραρε μπροστά μου. Τι στο καλό ήταν αυτό το δώρο; Και γιατί έπρεπε να περιμένω έναν μήνα; Δεν το σκέφτηκα πολύ. Το επέτρεψα. Η μοίρα έπαιξε το δικό της παιχνίδι.

«Decrevi!» είπα με δυνατή φωνή. «Έτσι έχω αποφασίσει!».

Κι οι σκέψεις ευθύς διασκορπίστηκαν στον χώρο, περιχαρείς για τη νίκη τους. Μεταξύ μας, θριάμβευσαν. Τι σιδερένια θέληση είχαν οι άτιμες! Ναι, έπραξα τα αθέμιτα.

Το μυαλό μου, μουδιασμένο και σχεδόν παραδομένο στην επιθυμία. Έκλεινα τ' αυτιά μου για να σταματήσω ν' ακούω τα λόγια του Λάμπρου που

τιθάσευαν τις σκέψεις μου. Το βλέμμα μου έπεσε στη βιτρίνα. Κάτι φωτιζόταν μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Δεν ήταν η λάμψη του φεγγαριού. Το φεγγάρι βρισκόταν πίσω μου. Μήτε το φως των αστεριών. Τα αστέρια είχαν κρυφτεί εκείνο το βράδυ. Ήταν οι φλόγες των καντηλιών που τρεμόσβηναν μπροστά από τις εικόνες των αγίων στο εκκλησάκι της Αγίας Μαρίνας. Και μέσα στο ελάχιστο φως μπορούσα να διακρίνω το βλέμμα της συνομήλικης Αγίας να με κοιτάζει λυπημένη, καθώς ήξερε ότι θα αναιρούσα τον λόγο μου. Σιγά σιγά απομακρυνόμουν από το παράθυρο, κάνοντας μικρά κι αργά βήματα προς τα πίσω, μέχρι εκεί όπου έφτανα για να τραβήξω με δύναμη την κουρτίνα και να καλύψω την επιπολαιότητά μου. Κι αυτή ήταν η στιγμή μου. Η στιγμή της δικής μου ιστορίας. Η στιγμή που θα πρόδιδα τον Λάμπρο.